

22 Μαΐου, 1991

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στίς]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ ΚΑΙ/Η ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ CERTIORARI ΚΑΙ PROHIBITION.

- και -

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 6/12/86 ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ 29581/85 ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 31/7/89 ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ 22916/89 ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΩΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 19/9/88 ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΜΕ ΑΡ. Ε216/87.

(Αρ. Αίτησης 43/91).

5 Προνομιακά διατάγματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition — Καθυπότρωση στην καταχώρηση της αίτησης — Δεν επηρεάζει τον αιτητή μόνο σε περίπτωση που η έλλειψη δικαιοδοσίας προκύπτει κατάδηλα από τον φάκελο της διαδικασίας — Η μη έγερση του θέματος στο κατώτερο Δικαστήριο είναι σχετική στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου.

10 Ο αιτητής ζήτησε άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition που να ακυρώνουν το διάταγμα κατεδάφισης ενός υποστατικού του οποίου ο αιτητής ήταν θέσμιος ενοικιαστής και την μετέπειτα καταδίκη του αιτητή για παρακοή του διατάγματος και την επιβολή προστίμου σ' αυτόν. Το διάταγμα κατεδάφισης είχε εκδοθεί στις 6.12.86, η δε απόφαση καταδίκης στις 31.7.89. Στο μεταξύ ο αιτητής είχε εγκαταλείψει τα υποστατικά. Ο αιτητής ισχυρίσθηκε ότι το κατώτερο Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία, με βάση τις πρόνοιες των περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμων (Κεφ. 96 και τροποποιήσεις) να εκδόσει διάταγμα κατεδάφισης εναντίον οποιουδήποτε άλλου προσώπου εκτός από τον ιδιοκτήτη του υποστατικού. Το θέμα της έλλειψης δικαιοδοσίας δεν είχε εγερθεί στο κάτω Δικαστήριο, ούτε στην διαδικασία όπου εκδόθηκε το διάταγμα κατεδάφισης, ούτε στην διαδικασία όπου ο αιτητής είχε βρεθεί ένοχος (με δική του παραδοχή) παρακοής του διατάγματος, και είχε καταδικασθεί σε πρόστιμο £50 και έξοδα £40.

25 Αποφασίσθηκε ότι

(α) Σε περιπτώσεις όπου η έλλειψη αρμοδιότητας ή άλλο ελάττωμα στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου δεν προκύπτει κατάδηλα

από τον φάκελο της διαδικασίας, υπεισερχεται η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου στην έκδοση ή μή του αιτούμενου προνομιακού διατάγματος.

(β) Στην παρούσα υπόθεση, το άρθρο 20(1)β του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου προέβλεπε ότι "οποιοδήποτε πρόσωπο" παρέβαινε οποιοδήποτε όρο σε άδεια οικοδομής ήταν ένοχο αδικήματος για το οποίο μια από τις προβλεπόμενες ποινές ήταν η έκδοση διατάγματος κατεδάφισης. Κατά συνέπεια δεν μπορούσε να λεχθεί ότι υπήρχε έλλειψη δικαιοδοσίας που προέκυπτε κατάδηλα από τον φάκελο της διαδικασίας. Στην καλύτερη για τον αιτητή περίπτωση υπήρχε αμφιβολία για το θέμα αυτό, και επομένως υπεισερχόταν η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου. 5 10

(γ) Το Δικαστήριο δεν ήταν διατεθειμένο να ασκήσει την διακριτική εξουσία υπέρ του αιτητή, διότι ο αιτητής είχε υπέρμετρα καθυστερήσει στην υποβολή της αίτησής του και επίσης διότι δεν είχε εγείρει το θέμα της έλλειψης δικαιοδοσίας στο κατώτερο Δικαστήριο. 15

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Kyriakides v. Chilimindri (1963) 2 C.L.R. 171. 20

Ex Parte Michaelidou (1969) 1 C.L.R. 118.

Raftis & Co v. Municipality of Paphos (1982) 2 C.L.R. 1.

Re Rice, 155 U.S. 402.

Ricketts v. Bodenham [1836] 111 E.R. 850.

Αίτηση. 25

Αίτηση από τον Ανδρέα Τρύφωνος για άδεια να υποβάλει αίτηση για την έκδοση ενταλμάτων και/ή διαταγμάτων certiorari και prohibition αναφορικά με διατάγματα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στις Ποινικές Υποθέσεις Αρ. 29581/85 και 22916/89 ημερ. 6.12.86 και 31.7.89 αντίστοιχα και του Δικαστηρίου Ελέγχου Ενοικιάσεων στην Αίτηση Αρ. E216/87 ημερ. 19.9.88. 30

A. Ευτυχίου, για τον αιτητή.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ., ανάγνωση την ακόλουθη απόφαση. Η επισκόπηση των γεγονότων, στο βαθμό που είναι δυνατό να εξακριβωθούν από το προσαχθέν υλικό, θα προσδιορίσει με ακρίβεια το αντικείμενο της αίτησης.

- 5 Ο αιτητής είναι επιπλοποιός. Το 1978 είχε ενοικιάσει ένα υποστατικό στην οδό Βοσπόρου 33Α στον Αγ. Δομέτιο. Από τότε το χρησιμοποιούσε σαν εργαστήριο και παράλληλα σαν εκθεσιακό χώρο για την πραγματοποίηση πωλήσεων. Μετά τη σύναψη της συμφωνίας ενοικίασης με
10 τον ιδιοκτήτη, διαπίστωσε - αυτό αναφέρει σε ένορκη δήλωση του - πως η πιο πάνω χρήση του μισθίου ήταν παράνομη. Υπήρχε ειδικός απαγορευτικός όρος στην άδεια οικοδομής του κτιρίου.

- 15 Το Συμβούλιο Βελτιώσεως Αγίου Δομετίου (το Συμβούλιο) στράφηκε εναντίον του αιτητή, κινώντας την ποινική αγωγή 29581/85 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας. Το κατηγορητήριο δεν προσκομίστηκε. Φαίνεται όμως πως αντιμετώπισε πολλές κατηγορίες. Σε μια από αυτές το δικαστήριο διέταξε την κατεδάφιση του υποστατικού και ανέστειλε το διάταγμα για περίοδο δύο μηνών
20 ενώ σε τρεις άλλες κατηγορίες επιβλήθηκαν στον αιτητή χρηματικές ποινές. Η αίτηση συνοδεύεται από το διάταγμα, το οποίο εκδόθηκε στις 6/12/86. Είναι το τεκ. Α.

- 25 Ο αιτητής απέδωσε την παράλειψη του να συμμορφωθεί προς τους όρους του διατάγματος στις αντιρρήσεις του ιδιοκτήτη του υποστατικού. Περαιτέρω επικαλέστηκε το γεγονός ότι δύο περίπου χρόνια μετά την έκδοση του διατάγματος κατεδάφισης, και συγκεκριμένα στις 10/9/88, ο ιδιοκτήτης εξασφάλισε, από το Δικαστήριο Ελέγχου
30 Ενοικιάσεων (Δ.Ε.Ε.) στην υπ' αρ. Ε216/87 αίτηση, απαγορευτικό διάταγμα εναντίον του. Το διάταγμα επισυνάφθηκε στην αίτηση σαν τεκ. Β. Ας σημειωθεί ότι επρόκειτο για παρεμπύπτον διάταγμα που ορίστηκε για να εμφανιστεί ο αιτητής τον επόμενο μήνα της έκδοσης του, δηλαδή στις 4/
35 10/88. Ο αιτητής δεν αναφέρει τίποτε άλλο στην ένορκη κατάθεση του για την έκβαση της διαδικασίας αυτής.

Τον επόμενο χρόνο το Συμβούλιο προέβη σε νέα ποινική δίωξη κατά του αιτητή για παρακοή του διατάγματος κατεδάφισης. Από την απόφαση του δικαστηρίου (τεκ. Γ) προκύπτει ότι ο αιτητής παραδέχθηκε την κατηγορία. Το αποτέλεσμα ήταν να καταδικαστεί σε πρόστιμο £50.-πλέον 5
£40.- έξοδα της κατηγορούσης αρχής. Σχετικά με το διάταγμα του Δ.Ε.Ε. το δικαστήριο σημείωσε τα εξής: "αυτό το διάταγμα αφορά κάποια χρονική περίοδο και όχι ολόκληρη την περίοδο για την οποία διατάχθηκε να κατεδαφίσει τα καταστήματα που αναφέρονται στην πρώτη κατηγορία." 10

Στο μεταξύ ο αιτητής εγκατέλειψε τα υποστατικά - δεν καθορίζεται η ημερομηνία - αλλά φαίνεται πως εκκρεμεί εναντίον του ένταλμα για είσπραξη του παραπάνω ποσού των £90.-. Σχετική αστυνομική ειδοποίηση ημερ. 29/5/90 15
επισυνάπτεται ως τεκ. Δ. Το αίτημα τώρα είναι διττό. Η χορήγηση άδειας στον αιτητή να αποταθεί για προνομιακά διατάγματα *certiorari* και *prohibition* με σκοπό αφενός να επιτύχει την προσαγωγή και ακύρωση του διατάγματος κατεδάφισης ημερ. 6/12/86 στην ποινική υπόθεση 29581/ 20
85, του διατάγματος του Δ.Ε.Ε. ημερ. 10/9/88 στην υπόθεση E216/87 και της απόφασης της 31/7/89 και να απαγορευθεί με *prohibition* η εκτέλεση των πιο πάνω αποφάσεων, αφετέρου. Το διάταγμα του Δ.Ε.Ε. δεν θα μας 25
απασχολήσει γιατί το αίτημα σε σχέση με αυτό εγκαταλείφθηκε. Η αίτηση για άδεια περιορίζεται στις δύο άλλες αποφάσεις του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας.

Από την προηγηθείσα παράθεση του ιστορικού είναι φανερό πως ο αιτητής άργησε να προσφύγει στο δικαστήριο αυτό για θεραπεία. Στην περίπτωση του διατάγματος κατεδάφισης η καθυστέρηση ξεπερνά τα 4 χρόνια, ενώ στην άλλη σχεδόν φτάνει τα δύο. Ο αιτητής επικαλείται στο ζήτημα αυτό τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις υπαλλήλων και αξιωματούχων του Συμβουλίου 30
ότι θα ικανοποιούσαν το αίτημα του, έτσι ώστε να μην 35
εξαναγκαστεί να υπακούσει το διάταγμα (βλέπε παράγραφο 12 της ένορκης δήλωσης). Όμως κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν έχει προσκομιστεί που θα μπορούσε να πεί-

σει για τη βασιμότητα του γενικού ισχυρισμού στον οποίο προέβη.

5 Αντιμετωπίζοντας την ύπαρξη του αρνητικού αυτού παράγοντα σε βάρος του αιτητή, ο δικηγόρος του επέσυρε την προσοχή μου στη νομολογιακή αρχή πως οσηδήποτε και αν είναι η καθυστέρηση δεν μπορεί να αποτρέψει την έκδοση εντάλματος prohibition, αν διαπιστώνεται από τα προσκομιζόμενα έγγραφα καταφανής παρανομία. Στην υπόθεση *Λαμπριανίδης ν. Μαυρίδη* (1958) 23 Α.Α.Δ. 49, 10 63 στην οποία με παρέπεμψε, ο αρχιδικαστής Bourke συνόψισε τους σχετικούς κανόνες ως εξής:

15 "Where the defect of jurisdiction is apparent on the face of the proceedings and the application is made by a party, the order goes as of right and is not a matter of discretion. Prohibition in such case lies at any time, even after judgement or sentence in spite of laches or acquiescence of the applicant, and can go to prohibit steps being taken in execution to enforce anything that had been done in transgression of the limits of jurisdiction.

20

I think that it is well settled that where the defect of jurisdiction is apparent on the face of the record no question of any discretion arises, because the applicant is entitled, as a matter of right, to the order sought for. But, 25 where the defect is not apparent on the face of the proceedings the order is granted as a matter of discretion; and the Court in exercising such discretion would have to consider whether the delay in moving for the remedy was reasonable or not."

30 Ο κανόνας επαναβεβαιώθηκε στην απόφαση *Κυριακίδης ν. Χειλιμίνδρη* (1963) 2 Α.Α.Δ. 171, 179 και στην υπόθεση *ex parte Efrosyni Michaelidou* (1969) 1 Α.Α.Δ. 118 και έχει εδραιωθεί με την υιοθέτηση του σε όλες τις άλλες μεταγενέστερες. Επισημαίνεται ότι σε περίπτωση που η έλ- 35 λειψη αρμοδιότητας ή άλλο ελάττωμα στη δικαιοδοσία του εκδικάσαντος δικαστηρίου δεν προκύπτει κατάδηλα

από το φάκελο της διαδικασίας, υπεισέρχεται η διακριτική εξουσία του δικαστηρίου, η οποία ασκείται και σε συνάρτηση με το εύλογο ή μη της χρονοτριβής που παρατηρείται στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Τα επιχειρήματα του κ. Ευτυχίου στρέφονται γύρω 5
από δύο διατάξεις του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96: το άρθρο 20 (3) (α) και το εδ. 5 του ίδιου άρθρου. Η πρώτη διάταξη παρέχει εξουσία στο δικαστήριο, από το οποίο καταδικάστηκε πρόσωπο για 10
οποιοδήποτε αδίκημα κάτω από το εδ. 1, επιπρόσθετα προς οποιαδήποτε άλλη ποινή που μπορεί να επιβάλει, να διατάξει την κατεδάφιση της οικοδομής, σε σχέση με την οποία έχει διαπραχθεί το αδίκημα, εντός δύο το πολύ 15
μηνών, εκτός αν στο αναμεταξύ ληφθεί άδεια από την αρμόδια αρχή. Το εδ. 5 προβλέπει ότι σε περίπτωση που αρνείται ή παραλείπει να συμμορφωθεί προς το διάταγμα, το πρόσωπο αυτό υπόκειται στις κυρώσεις που καθορίζονται από την ίδια διάταξη.

Η συλλογιστική που ανέπτυξε ο δικηγόρος του αιτητή έχει ως εξής: η εξουσία του δικαστηρίου να επιβάλει την 20
πρόσθετη ποινή του διατάγματος κατεδάφισης περιορίζεται αποκλειστικά στον ιδιοκτήτη του ακινήτου. Δεν επεκτείνεται στον κάτοχο του. Αυτό συνάγεται, όπως είπε, από την ίδια την επιφύλαξη του άρθρο. 20 (3) (α). Σύμφωνα 25
με τους κανονισμούς που θεσπίστηκαν βάσει του άρθρο. 19(1)(α), μόνο ο ιδιοκτήτης ή ο εξουσιοδοτημένος αντιπρόσωπος του έχει δικαίωμα να υποβάλει αίτηση στην αρμόδια αρχή για χορήγηση άδειας οικοδομής. Έτσι ο κάτοχος του ακινήτου δεν θα μπορούσε να επωφεληθεί, όπως ο 30
ιδιοκτήτης του, της ευχέρειας που παρέχει η επιφύλαξη να εξασφαλίσει άδεια, έτσι ώστε να αποφύγει τις συνέπειες της έκδοσης διατάγματος εναντίον του. Για τον ίδιο η επιφύλαξη θα ήταν γράμμα κενό. Επομένως το άρθρο. 20 (3) (α) δεν εξουσιοδοτεί την κατάγνωση της πρόσθετης αυτής 35
ποινής στον ενοικιαστή του ακινήτου. Κατ' επέκταση και η τιμωρία του για απείθεια κατά παράβαση του εδ. 5 είναι παράνομη. Αν πάλιν συμμορφωνόταν προς το παράνομο διάταγμα θα ήταν υπεύθυνος για την καταβολή αποζημιώ-

σεων στον ιδιοκτήτη.

5 Τέλος, ο συνήγορος υπέβαλε ότι το διάταγμα κατεδάφισης εναντίον του ενοικιαστή ισοδυναμεί με τιμωρία του ιδιοκτήτη, χωρίς να παρέχεται στον τελευταίο το στοιχειώδες δικαίωμα υπεράσπισης, που κατοχυρώνει το άρθρ. 32(2) (3) του Συντάγματος και το άρθρ. 6(1)(2)(3) του περί της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Κυρωτικού) Νόμου του 1962 (Ν. 39/62). Συμπερασματικά, είναι η υπόθεση του αιτητή 10 ότι η υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας και η παρανομία προκύπτουν έκδηλα από τα έγγραφα στα οποία έγινε ήδη αναφορά και ότι απέδειξε εκ πρώτης όψεως υπόθεση να του επιτραπεί να προχωρήσει με την κατάθεση αίτησης.

15 Ξεκινώ με τη διαπίστωση πως ο τελευταίος ισχυρισμός ότι δηλαδή δεν δόθηκε στον ιδιοκτήτη το δικαίωμα υπεράσπισης είναι ολότελα αβάσιμος. Διαψεύδεται από τα έγγραφα. Στο τεκ. 1 υπάρχει η εξής δήλωση του δικηγόρου του Συμβουλίου που δεν χρειάζεται σχόλιο.

20 "Ο κατηγορούμενος είναι ενοικιαστής συνεχίζει και σήμερα και χρησιμοποιεί τα υποστατικά ως βιομηχανικά. Στο παρελθόν εξεδόθη διάταγμα εναντίον του ιδιοκτήτου αλλά οι ενοικιαστές αρνήθηκαν και γι αυτό κινήθηκαν οι ποινικές διαδικασίες εναντίον και των ενοικιαστών."

25 Πέρα από αυτό δεν συμμερίζομαι την άποψη του δικηγόρου του αιτητή ως προς τη δικαιοδοσία του πρωτόδικου δικαστηρίου. Σύμφωνα με το άρθρ. 20(1)(β) οποιοδήποτε πρόσωπο (any person) παραβαίνει οποιοδήποτε όρο της άδειας οικοδομής που επιβλήθηκε δυνάμει των διατάξεων των άρθρ. 6 έως 9 του νόμου διαπράσσει αδίκημα 30 για το οποίο το δικαστήριο έχει ρητή εξουσία από το εδ. 3 να διατάξει και κατεδάφιση. Το άρθρ. 9(β) (VIII) επιτρέπει τη θέση όρων αναφορικά με τις χρήσεις οικοδομών. Είναι δε παραδεκτόν στην προκείμενη περίπτωση πως 35 είχαν τεθεί περιορισμοί, τους οποίους ο ενοικιαστής παρέβη. Συνεπώς το βεληνεκές των διατάξεων του εδ. 3 δεν

εντοπίζεται στον ιδιοκτήτη, όπως προκύπτει από τη χρήση των λέξεων "any person" στο εδ. 1.

Για την επιφύλαξη του εδ. 3 έχω να πώ τούτο: ότι η σχετική εισήγηση παραβλέπει πως η αναστολή εκτέλεσης διατάγματος κατεδάφισης δεν αποτελεί μέρος της ποινής: 5
Σάββας Ράφτης & Σια Λτδ. ν. Δημαρχείου Πάφου (1982) 2 Α.Α.Δ.Ι. Θα μπορούσα ακόμα να εκφράσω την απορία για το παράπονο του αιτητή ότι αδυνατούσε να αποταθεί για 10
 άδεια. Αν πράγματι αυτό ήθελε θα μπορούσε να συμπράξει με τον ιδιοκτήτη εναντίον του οποίου εκκρεμούσε το ίδιο διάταγμα. Αλλά γνωρίζουμε πως η αρνητική του στάση ανάγκασε το Συμβούλιο να ασκήσει ποινική δίωξη και εναντίον του.

Από τις παρατηρήσεις που προηγήθηκαν άγομαι στο συμπέρασμα ότι δεν θεμελιώθηκε υπέρβαση εξουσίας του 15
 πρωτόδικου δικαστηρίου στις δύο περιπτώσεις που ενδιαφέρουν, που είναι προφανές από τα προσκομισθέντα στοιχεία. Αλλά και αν ακόμη υπήρχαν αμφιβολίες αναφορικά με τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου, ο αιτητής δεν θα είχε αυτοδικαίως αξίωση στην έκδοση των ενταλμάτων. Θα 20
 ήταν θέμα άσκησης της διακριτικής εξουσίας του δικαστηρίου. Σχετικές είναι οι παρατηρήσεις της Αμερικανικής απόφασης *Re Rice*, 155 US 402:

"Where it appears that the court whose action is 25
 sought to be prohibited has clearly no jurisdiction of the cause originally, or of some collateral matter arising therein, a party who has objected to the jurisdiction at the outset and has no other remedy is entitled to a writ of prohibition as of right. But where there is another legal 30
 remedy by appeal or otherwise, or where the question of the jurisdiction of the court is doubtful, or depends on facts which are not made matter of record, or where the application is made by a stranger, the granting or refusal of the writ is discretionary."

Έχω αναφερθεί στην ασυνήθιστα μεγάλη καθυστέρηση 35
 που παρατηρήθηκε στην υπόθεση αυτή και που είναι πα-

5 ντελώς αδικαιολόγητη. Γιαυτό δεν θα ήμουν διατεθειμένος να επιβραβεύσω τον αιτητή χορηγώντας άδεια. Υπάρχει ακόμα ένας παράγων που έχει επίδραση στον τρόπο άσκησης των εξουσιών μου. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι ο αιτητής αμφισβήτησε ποτέ στις προηγούμενες διαδικασίες τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου. Η ρήση του Λόρδου Denman στην υπόθεση *Ricketts v. Bodenham* [1836] 111 E.R. 850, 853, ταιριάζει εδώ απόλυτα.

10 ".....a party neglecting to contest the jurisdiction in the first instance, and taking his chance of a favourable decree, shall not be allowed after sentence to allege the want of jurisdiction as a ground of prohibition, unless the defect appears on the face of the pleadings."

15 Για όλους αυτούς τους λόγους η αίτηση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή. Το δικαστήριο αρνείται χορήγηση της αιτούμενης άδειας.

Η αίτηση απορρίπτεται.